spatřovati neoprávněného zásahu do samosprávy obce, pokud úřad dozorčí nepřekročil zákonných mezí své dozorčí příslušnosti. Ježto pak úřady dozorčí, jimž přísluší udíleti povolení k vybírání přirážek obecních, jsou nejen oprávněny, nýbrž i povinny, aby rozhodujíce o povolení přirážky v prvé řadě zkoumaly, zda vybírání přirážky, obecním výborem usnesené, jest po zákonu přípustno, nedopouští se úřad dozorčí žádné nezákonnosti, odpírá-li povoliti přirážku dle zákona nepřípustnou, nechať odepření toto má na způsob úhrady obecních schodků vliv jakýkoli.

Spor soustřeďuje se tudíž na jedinou otázku, zda nerovnoměrný rozvrh obecní přirážky na jednotlivé druhy daní přímých jest po zákonu přípustný toliko za předpoklad §§ 76, 78 a 82 ob. zříz., na kterémžto právním náhledu spočívá naříkané rozhodnutí, či je-li nerovnoměrné rozvržení přirážek na jednotlivé daně přímé dovoleno i bez těchto předpokladů, jak tvrdí stížnost.

Správní soud musil v této otázce dáti za pravdu stížnosti.

Neboť obecní zřízení stanovilo v § 80 zásadu rovnoměrného rozvržení přirážky na jednotlivé druhy daní přímých v obci předepsaných s výslovnou výhradou »pokud se dle § 84 neustanoví jinak«. Dle § 84 jest však dovoleno rozvrhnouti obecní přirážku na jednotlivé druhy daní přímých dle rozličných procent zcela všeobecně s tou jedinou výhradou, že jest k tomu vždycky, vyjma případy dotčené v § 82 ob. zříz., zapotřebí přivolení zastupitelstva okresního. Tímto poukazem na § 82 není však zásadní platnost § 84 obmezena toliko na případy § 82 a na případy v tomto § citovaných §§ 76 a 78, nýbrž praví se jen, že v případě § 82 svolení okresního zastupitelstva se n e v y ž a d u j e, kdežto v případech jiných povolení tohoto j e s t z a p o t ř e b í.

Spočívá tedy naříkané rozhodnutí, jímž bylo povolení vyšší přirážky k výdělkové dani podniků veřejně účtujících odepřeno jedině z domnělého důvodu právního, že nerovnoměrné zatížení přímých daní přirážkou obecní jest přípustno jen za předpokladů §§ 76, 78 a 82 ob. zříz., na mylném výkladu zákona a slušelo je zrušiti jako nezákonné, aniž bylo třeba obírati se další námitkou stížnosti, kteráž obrací se proti dodatku naříkaného rozhodnutí, v němž žalovaný úřad toliko naznačil, jak se hodlá zachovati, obnoví-li obec svoji zamítnutou žádost.

## Č. 26.

**V y ž i v o v a c í p ř í s p ě v e k: Byl-li povolaný superarbitrován a ze služby vojenské propuštěn, později však po nové přehlídce opět k činné službě vojenské povolán, jest pro vyměření výše vyživovacího příspěvku pro jeho příslušníky rozhodným den tohoto druhého povolání.**

(Nález ze dne 2. února 1919 č. 318.)

V ě c: Anna Picková v Praze (adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Syn stěžovatelčin, který ji a její chorobnou dceru před svým povoláním k vojsku pravidelně měsíční částkou 50 K podporoval,

byl dne 16. srpna 1915 povolán k činné službě vojenské, ale dne 25. října 1915 byl superarbitrován a jako invalida, zbraně neschopný s 5procentní nezpůsobilostí ke svému povolání ze svazku vojenského propuštěn. Na to byl vyživovací příspěvek stěžovatelce a její dceři původně přiznaný zastaven.

Dne 14. května 1917 byl syn stěžovatelčin znovu k činné službě vojenské povolán a byl proto stěžovatelce a její dceři vyměřen vyživovací příspěvek denních 1 K 66 h, rovnajících se příspěvku měsíčních 50 K, který jim povolaný, jak zjištěno, poskytoval. Odvolání z tohoto výnosu směřovalo k tomu, aby příspěvek byl vyměřen částkou 3 K 60 h denně, poněvadž propuštění povolaného ze svazku vojenského bylo pouze dočasné a jeho služba po novém povolání jest vlastně pokračování služby dřívější.

Naříkaným rozhodnutím zemské vyživovací komise bylo odvolání stěžovatelčino zamítnuto, protože povolaný nenastoupil vojenskou službu před 1. srpnem 1916 a nejsou zde tudíž předpoklady § 3, odst. 4 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu stojí na témže stanovisku, jako odvolání; uvádí, že povolaný byl jen pro nemoc z vojenské služby na dovolenou propuštěn a dne 14. května 1917 znovu ke konání služby vojenské povolán, dovozujíc z toho, že naříkané rozhodnutí jest nezákonné a že proti obsahu spisů uvádí, že povolaný syn stěžovatelčin nenastoupil službu vojenskou před 1. srpnem 1916.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost důvodnou.

Podle obsahu správních spisů předložila sama stěžovatelka výnos ze dne 25. října 1915, kterým bylo první náhradní setninou pěš. pl. č. 73 dotvrzeno, že povolaný byl téhož dne superarbitrován a klasifikován jako invalida, zbraně neschopný, 5proc. k povolání nezpůsobilý, který má býti propuštěn. Dle toho byl povolaný z aktivní služby vojenské dnem 25. října 1915 propuštěn a nikoliv poslán pouze na dovolenou. Jeho pozdější povolání k činné službě vojenské dne 14. května 1917 jest samostatné, na nové přehlídce se zakládající povolání k vojsku, čemuž i ta okolnost svědčí, že jeho první propuštění ze svazku vojenského bylo provázeno zastavením vyživovacího příspěvku stěžovatelce a její dceři, což by pouhá dovolená v zápětí neměla. Neodporuje tudíž nikterak obsahu spisů, vzalo-li naříkané rozhodnutí za základ, že syn stěžovatelčin nenastoupil vojenskou službu, která tvoří titul pro uplatňovaný nárok, před 1. srpnem 1916 a srovnává se s kategorickým předpisem zákona, když stěžovatelce nebylo přiznáno 50procentní zvýšení vyživovacího příspěvku, které dle odst. 4 § 3 zák. ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. přísluší pouze tehdy, když povolání k vojsku stalo se před 1. srpnem 1916.

Důvody, proč povolaný po superarbitraci z vojenské služby byl propuštěn, není nutno zkoumati, protože také zákon v té příčině nerozeznává.

## Č. 27.

**Vyživovací příspěvek: I. Nepatrné, nahodilé a nepravidelné podpory nezakládají podstatnou závislost výživy dotyčného příslušníka na povolaném. — II. Přiznán-li příspěvek za období pozdější, není tím vysloveno, že jsou také dány podmínky pro nárok za období dřívější.**